

Ančika in Ivanček.

Pri Šinkovčevih so imeli pridno deklico. Stara je bila komaj šest let. Ime ji je bilo Ančika. Oče in mati sta jo neizrečeno ljubila. Ljubila, kot more ljubiti očetovo ali materino srce.

Imela je Ančika bratca, ki je bil za par let mlajši kot ona. S tem sta se igrala pogosto skupaj pred hišo. Bratcu je bilo ime Ivan. Ta je ljubil svojo sestro, in sestra je ljubila bratca Ivana. To je bilo veselje, kadar sta sedela pred domačo hišo in sta se igrala! Zdaj sta kamenčkala, zdaj spet fižolkala. Igra se je vrstila za igro. Ena je bila zanimivejša od druge. Tako jima je potekal čas.

Materi pa je medtem postajalo v kuhinji dolgčas. Radi bi bili videli, da bi bila malička pri njih in se pogovarjala ž njimi prav po otroško. Vsi trije bi se smejali in veselili. Pogrešali so ju mati, pa stopili na prag in poklicali:

»Ančika, Ivanček!« Kar pustila sta otroka igre in odhitela na materin klic k njim. Mati so pobožali Ančiko po nedolžnih licih in potem še Ivana. Vsi trije so odšli v kuhinjo.

»Mati, kaj boste pa skuhali za južino,« je radovedno vprašala Ančika.

Mati so jo pogledali, se nasmijali in dejali:

»Ančika, danes bo nekaj dobrega. Še nikoli nismo jedli kaj takega. Celo jaz sem že skoro pozabila, kako se to kuha.«

Malička sta se zadovoljno nasmejala.

»Mama, pokažite no, kako se napravi!«

»Ančika, še vsega se boš naveličala, boš videla. Veselje do kuhanja te bo kmalu minilo.«

Ivanček je medtem sedel na stol k mizi. Poredno se je stegnil na mizo, ko je zagledal na nji raztolčen sladkor. Polastila se ga je želja, da bi vzel malce sladkorne moke; toda mati so ga učili, da se tudi starišem ne sme krasti. In Ivanček se je premagal in ni vzel . . .

»Mama, ljuba mama, dajte mi malo sladkorne moke. Dajte mi, dajte! Tako bi jo rad!«

Mati so stopili k mizi, vzeli v roko žličico, zajeli z njo razdrobljenega sladkorja in dali malemu Ivančku. Venomer je gledal Ivan v mater in čakal, češ: Ali mi bodo dali ali ne? In dobil je.

Mati so porabili to priliko, da poduče svojega ljubljénčka. Dejali so mu:

»Vidiš, ljubi moj Ivanček, vse ti rada dam, kar me prosiš, če le imam. Imam pa, ker je ljubi Bog tako dobrotljiv, da nam dá, česar potrebujemo. Zato pa tudi ti ne smeš pozabiti na Boga, ki ti daje samo dobro in vsega, česar potrebuješ. Vsak dan moraš moliti k Bogu in se mu zahvaljevati za vse božje dari, ki jih dobivamo od njega.

»Bog bodi zahvaljen,« je šepetnila Ančika in ljubeznivo pogledala mamico in Ivančka.

»Kadar moliš očenaš, praviš: »Daj nam danes naš vsakdanji kruh« . . . Glej, to je prošnja do ljubeega Stvarnika, da nam dá vsak dan dovolj kruha.« Tako so poučevali mati Ivančka.

»Jaz bi pa rad enkrat videl nebeškega Boga, mama! Ali ga bom kedaj?« spet izpregovori Ivanček.

»Da, če boš priden. Po smrti te bo vzel ljubi Bog k sebi v svoje kraljestvo, kjer ga boš lahko na veke slavil in poveličaval. Samo moliti moraš lepo in se mu hvaležnega izkazovati za njegove dobrote.«

Ivanček je posladkal sladkorček in se veselo ter zadovoljno smejal. Na lepih licih mu je sevala zlata nedolžnost, lepša od biserov morja in bogastva sveta. Ivanček je bil srečen.

Nato so poučili mati tudi Ančiko, kako mora kuhati, da se skuha zdrava, dobra in tečna jed. Ančika je pazljivo poslušala in si zapomnila vsak stavek — da, celo vsako besedico iz ust drage mamice.

Vukovoj S.

